

ПАСУЉ ШМЕКЕРИЦА



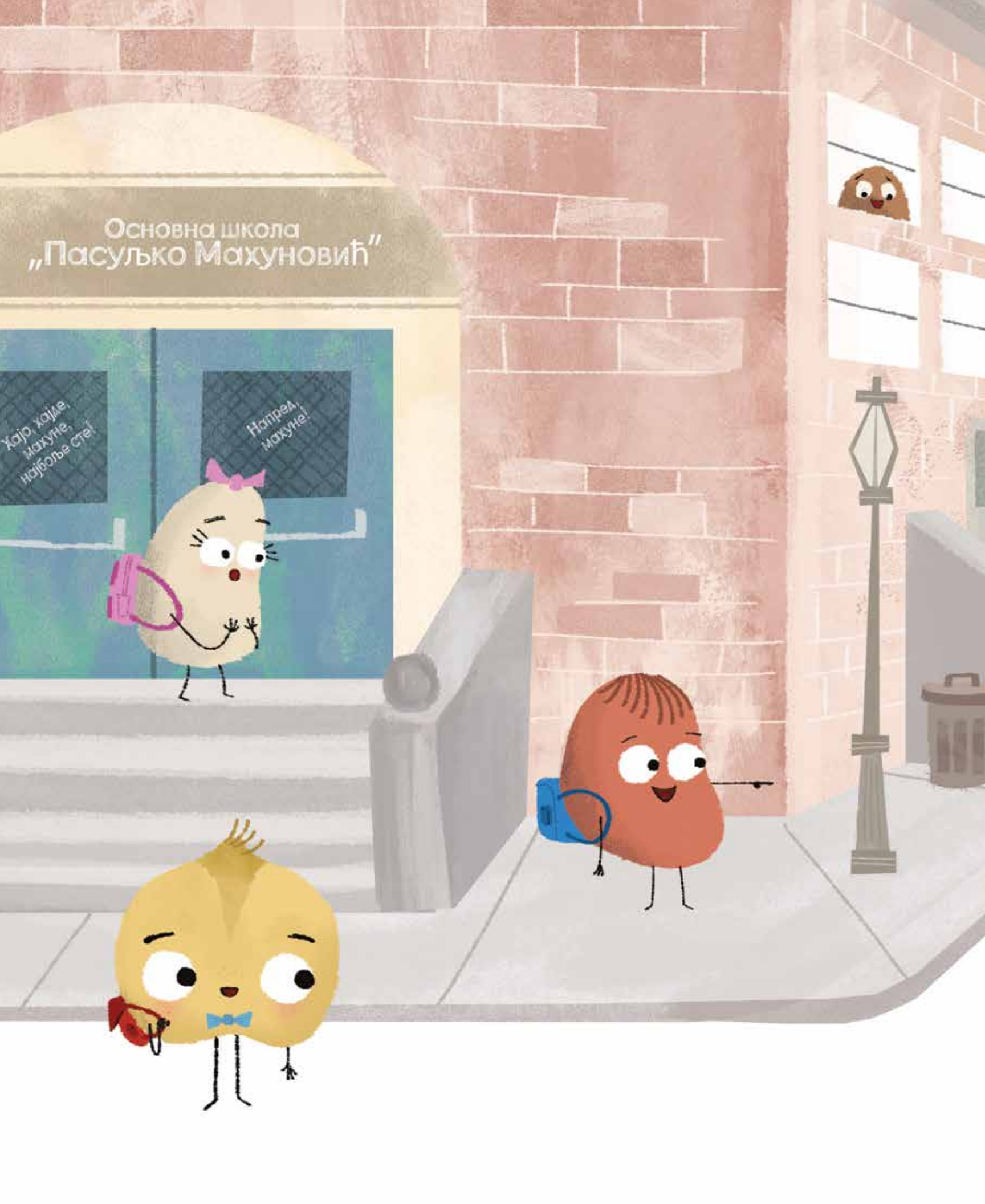
Написао **Џори Џон** • илустровао **Пит Освалд**



Основна школа
„Пасуљко Махуновић“

Хојо, хојде,
махуне,
најбоље сте!

Напред,
махуне!



ПАЖЊА, ПАЖЊА!

Стиже група пасуља
шмекерица!

Сви се окрећу за
њима куда год
да пролазе.

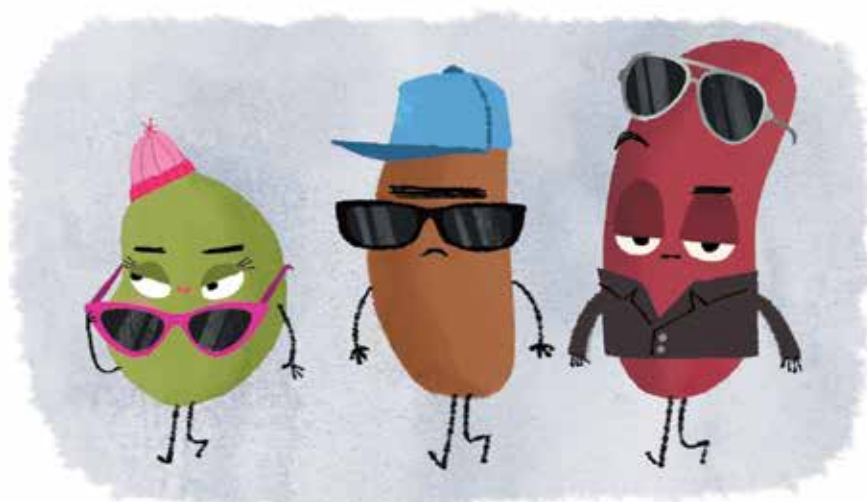


Страааааашно су кул, зар не?

О, да... Погледајте само како се шепуре кад ходају!



Јесте ли приметили колико су фасцинантни?



А тек какве наочаре имају...
Како су само шармантни!



Ова кул зрна пасуља сви знају у крају.

Ова кул зрна пасуља сви знају у крају.

Веома су популарни и славни.

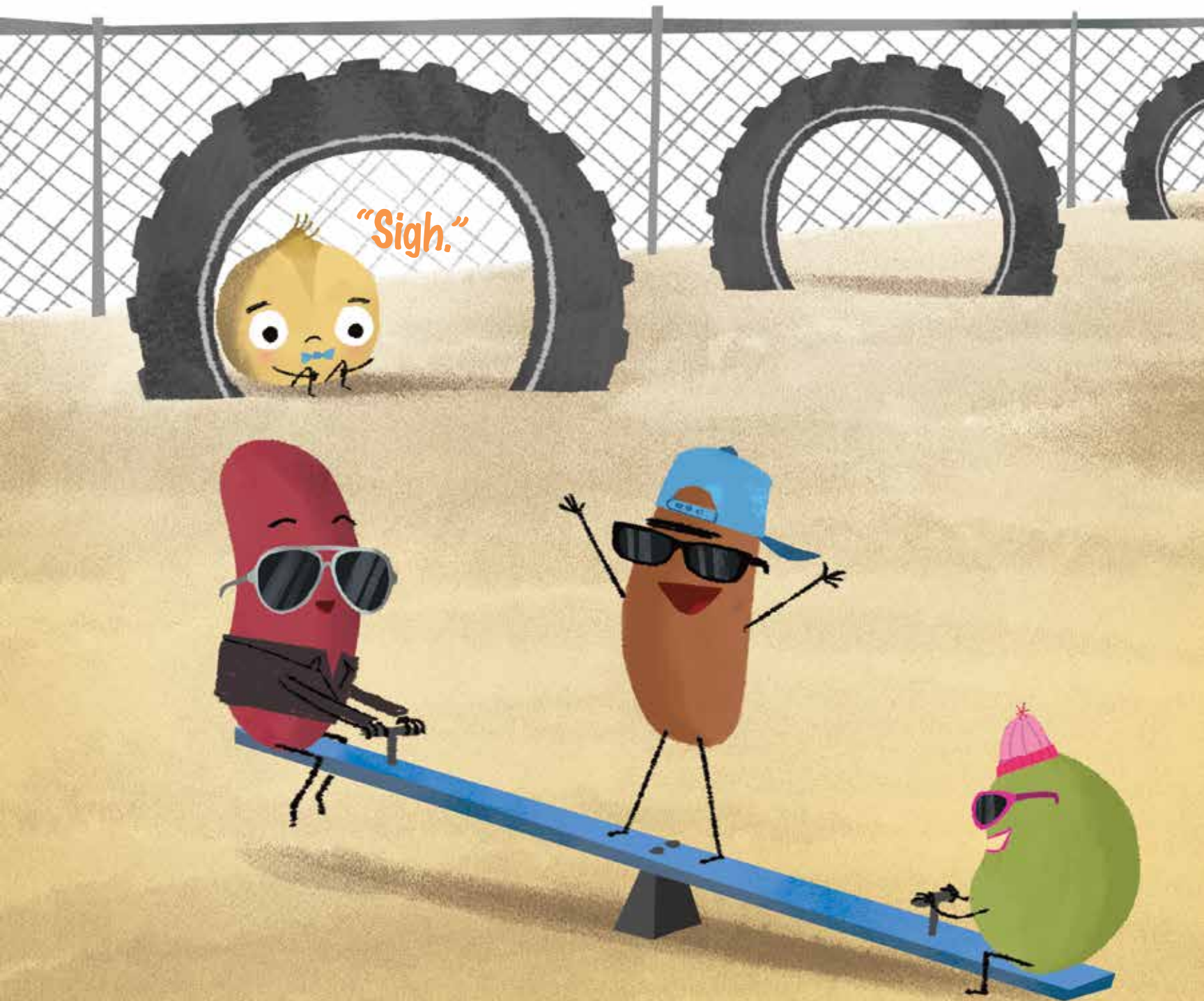


Не тако давно,
у истој махуни заједно смо живели.
Сасвим различити, али сложни,
уживали смо сваког трена!



Била су то добра стара времена.

А онда је изненада све то нестало...
Наше другарство је тек тако престало.



Некада се једноставно тако деси.
Почнете да проводите све мање времена заједно.
А онда се удаљите, након свега,
а да никоме није баш јасно због чега...

Ја сам из прикрајка гледао како моји другари
које сам од малена знао, одједном постају
такоооо КУЛ.



Страааааааашно су били КУЛ,
и баш сви сада им се диве!

А ЈА?

Ја сам остао исти као пре.
Можда сам се нешто мало изменио...
Почео сам да носим наочаре и
имиџ сам малчице променио.



Пробао сам косу да залижем.
Покушао сам више пута,
али увек је била некако

„превише крута“.



Трудио сам се да опонашам
њихов ход. Разметао сам се
и певао.



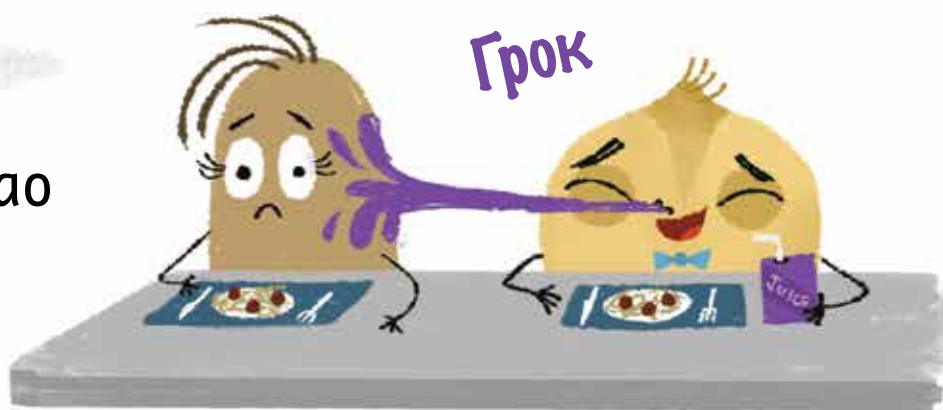
Покушао сам мало да се
шепурим. Али нисам баш
у томе успевао.

За сваку игру би ме последњег изабрали. Никад им нисам био по вољи. Увек је постојао неко бољи.



Одећа ми је увек била или велика или мала. Никада ми није пристајала.

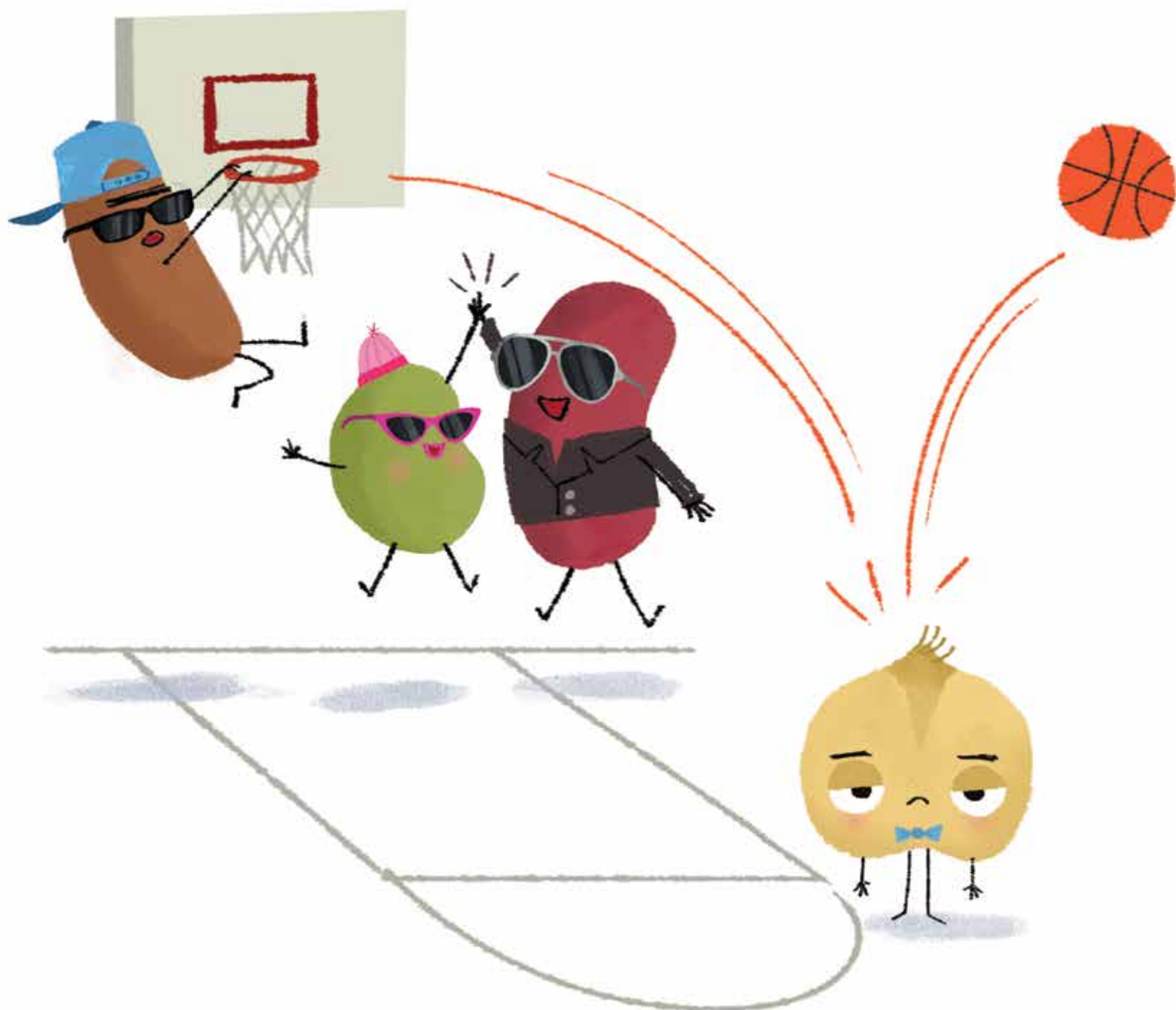
Понекад бих гроктао кад се смејем.



И стварно сам неспретан био. Сто пута на дан бих се у нешто ударио.

Чинило ми се да сви мисле да ја ни за шта немам дара. И да нисам нимало кул, за разлику од мојих другара.

Почео сам о себи да мислим као о зрну пасуља које ништа не вреди и престао сам да се трудим. Ништа ми није ишло од руке, па се нисам ни играо са њима. Нисам смео ни да се усудим.



У глави је почело да ми звони:
„Ја никада нећу бити кул као они...”

Схватио сам да на овом свету постоји две врсте пасуља: они који су кул и важни,



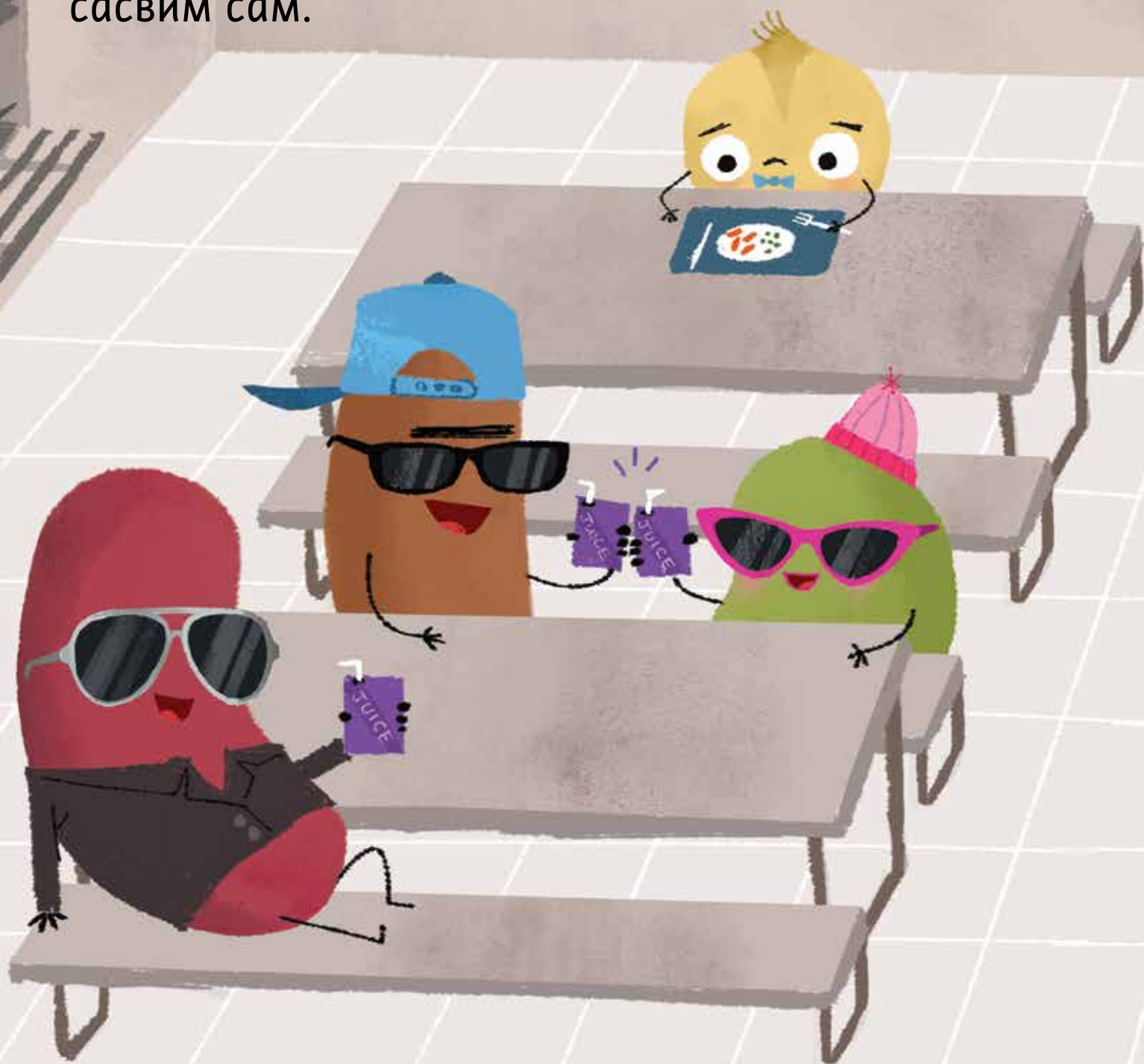
и они попут мене –

Плажа
Пасуљажа



безначајни и неважни...

Дани су били необично дуги. Личили су један на други. Радио сам контролне, ручао, све је било слично, увек обично... Живео сам онако како знам и непрестано осећао да сам сасвим сам.



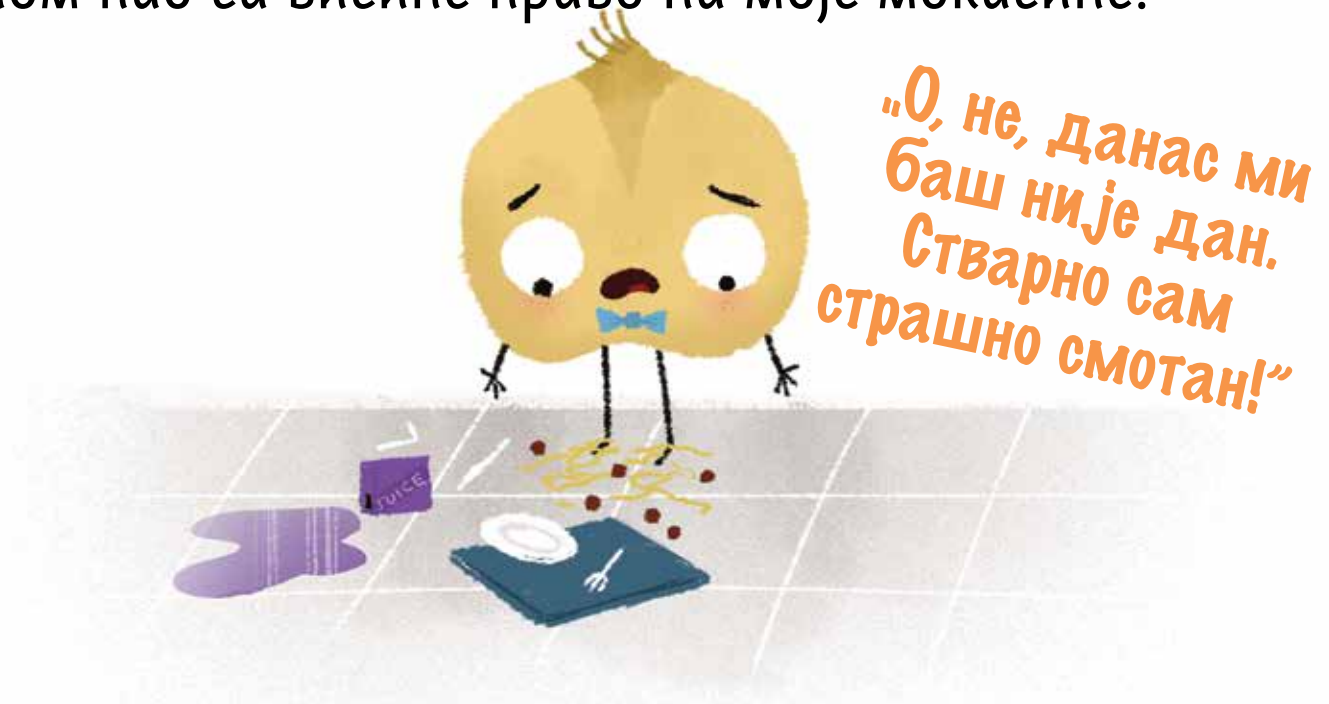
А остала зрна пасуља и даље су била кул. Живот им је био бајка. Ја сам их само посматрао из прикрајка...

Морам да признам да су ми недостајали мало. Иако им то нисам говорио, до њих ми је заиста стало. Није да сам нешто био љут, али осећао сам да је њихова популарност нашем дружењу стала на пут.



Тако је све до пре неколико дана било.
А онда се нешто променило...

Био сам на ручку. Некако ми је послужавник са храном пао са висине право на моје мокасине.



Одједном, десило се нешто невероватно.

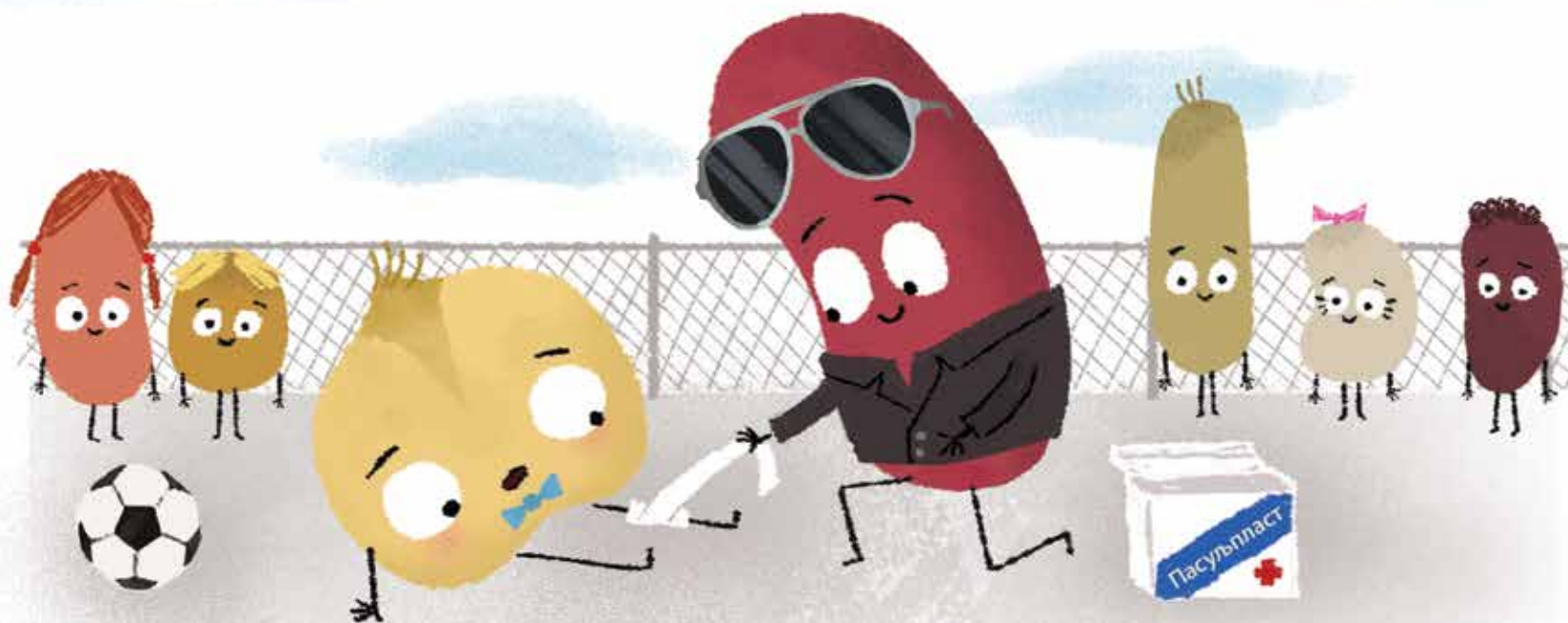


Ниоткуда, појавио се један од кул пасуља и прискочио ми у помоћ, да све покупим са пода ми је помогао. Климнуо ми је главом и то је било све. Шмекерски, зар не?

Недуго затим, на игралишту сам се спотакао.
И то пред свима! Огребао се, пао, можда мало
и заплакао.



Кад, ето и другог кул пасуља – руку ми је дао,



без оклевања и без речи да очистим рану
ми је помогао.

